

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 30.
Sâmbătă 12 Octombrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Sămânța Evangheliei.

Mântuitorul nostru cu înțelepciunea sa dumnezească, a făcut ca cele mai înalte taine să fie înțelese de mințile simple ale mulțimii ce îl asculta. În minunatele asemănări a lămurit oamenilor adevărul înalt al împărăției cerești. Între cele mai frumoase asemănări este aceea a sămânțitorului, luată din lumea câmpurilor înverzite, simplă, ușoară, dar de o adâncime neîntrecută.

Dumnezeu aruncă sămânța bună a cuvântului sfânt. El o sămână în suflete în multe chipuri. Prin predici, cărți bune, gânduri de pocăință, simțăminte de evlavie. Dar numai sămânța nu ajunge. Sufletul nostru trebuie să o îngrijească, să o nutrească cu tot de ce are nevoie, ca să aducă rod la timpul său. Fiecare știm că sămânța nu poate să dea recoltă în orice loc. Nici în mijlocul drumului, nici pe piatră, nici între spini și bălării, ci numai în pământ bun.

Cei mai mulți oameni cari formează ceace numim «lume» sunt în sufletul lor ca și pământul drumului. Deși merg uneori la biserică, ascultă predici, se spovedesc la Paști, au din când în când și gânduri bune, dar toate acestea rămân numai la suprafață, nu pot intra în inimă, fiindcă inima e cu totul înțelenită. Mai mult: e acoperită cu lespede grea a gândurilor și grijilor pământești. Orice sămânță rodește numai în pământ. Dacă rămâne deasupra, nu prinde nici măcar colț, cum să mai crească și să aducă rod. Tocmai așa e și sufletul nostru. Tot ce rămâne numai în gând, fără a intra în inimă, fără să producă simțăminte bune, este ca și sămânța aruncată în drum. Nu va aduce nicicând roade. Un gând, fie cât de bun, dacă nu intră în inimă, repede ne zboară din minte. Sămânța căzută pe cale o culeg păsările cerului. Cuvântul bun, gândurile bune, ce nu pot intra în inimă, le culege diavolul din minte, ca nu cumva purtându-le în noi și frământându-le, să pătrundă în inimă și să rodească faptele mântuirii. Din această asemănare să vede lămurit că noi trebuie să muncim foarte serios la pregătirea inimii noastre pentru ca să aducă rod. Să prefacem inima împietrită, într-o inimă înțelegătoare, curățită de murdării, îndreptată statornic spre Dumnezeu.

Sunt alți oameni cari lucrează pentru mântuire, dar nu lucrează îndeajuns. Aceștea sunt bun și evlavioși, dar atât timp până când nu vine o ispită mai grea, îngăduită de Dumnezeu, pentru încercarea sufletului. Aceste suflete sunt bune, dar prea slabe. Este sămânța căzută în loc pietros, ce nu poate prinde rădăcini adânci. Aceștia, nu pot suporta arșița ispitelor de tot felul cu care e împreunată viața noastră. «Răsărind soarele, s'a uscat», spune evanghelia. Ce e drept, se nizuiesc spre împărăția lui Dumnezeu, vreau însă să o câștige fără multă trudă. De aici primejdia mare de a cădea în timp de ispită mai grea, de care cu toții avem parte.

Alți creștini primesc cu bucurie cuvântul, le place viața evlavioasă, umblă însă pe două căi. Ar vrea să se mântuiască, dar de păcat să nu se lapede. Laudă pe cei buni, admiră pe sfinți, se înduioșează până la lacrimi uneori, le vine însă prea greu să smulgă din rădăcini obiceiurile rele în care au trăit mult timp. În loc să lupte cu păcatul, mai mult îl alintă. La aceștia sămânța sfântă e înăbușită de spini. Nu ajunge nici măcar la dezvoltare deplină, dar să mai dea și rod. Inima acestor creștini slabi poartă în ea rădăcina păcatelor. Și fiindcă n'au curajul să o curățească până în adâncul ei, bătăriile înecă sămânța bună.

În sfârșit sunt creștinii buni. Cei ce fac rod «întru răbdare». Ei nu se opresc la jumătate drumul, ci smulg din rădăcina spinii păcatelor și cultivă cu îngrijire sămânța bună. —

Cu diavolul nu te juca!..

Prea adesea auzim printre oameni pomenirea unui nume urgisit: Diavolul. Copiii mici învață dela oamenii mari, și toți se îndatinează cu vorbe ca acestea: Fi-re-ai al dracului, luata-ar dracu, du-te dracului, drăcia dracului, sunt cu locuința departe... la dracu'n praznic.

Diavolul sau satana este duhul rău, potrivnic legii lui Dumnezeu, iubirei și tuturor virtuților. Este cel mai neîmpăcat dușman al omului.

Diavolului care ispitește pe Isus în pustie îi poruncește Domnul: „Du-te dela mine satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău te vei închina și lui singur vei sluji“. (Mat. 4, 10).

Apostolul Petru dă sfatul: „Fiți treji, priveghiați, pent-ucă potrivnicul vostru diavolul umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită“ (I. Pt. 5, 8). În Apocalips se zice: „bălaurul cel mare, șarpele cel de demult care se cheamă diavol și satana, ce-l înșală pe toată lumea“, (12, 9).

Cât de necuviincios este ca un creștin bun să fie mereu cu numele satanei în gură. Ce tovarășie poate să aibă un om de omenie, iubitor de Dumnezeu, cu du-

hul rău, cu belzebug, tatăl minciunii, cu anticrist, cu ducă-se pe pustii?..

Ce rău mai mare ai putea să dorești unui om decât să îl iea dracul în stăpânirea sa; pierzându-și sufletul? „Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea întreagă, și-și va pierde sufletul său? (Mrc 8, 36).

Vă spun o istorioară.

Citim într-o gazetă nemțească de curând că s'a prăbușit o mașină de zburat. Aviatorul care mână mașina era un tânăr de 25 ani care în acest accident a murit pe loc. Pe avion era scris: „Lua-l-ar dracu!“... Acest nume nici de pomenit nu s'ar cădea. Dar a-l scrie pe aparatul de zburat care te ridică în aer și te pune în primejdie de moarte, e mai mult decât criminal.

Se vede de aci câtă necredință stăpânește lumea de azi.

Ar putea să învețe omenie dela oamenii buni din alte vremuri. Când Columbus a descoperit America în 1492, pe corabia care l-a dus spre lumea nouă a lăsat să fie zugrăvit chipul Preacuratei Fecioare Maria.

Dr. TITUS MALAI.

DE TOATE Sfințirea Steagului Terțiarilor.

Duminecă în 6 Octomvrie, în Biserica Catedrală, Excelența Sa Episcopul Dr. Iuliu Hossu, după liturghie a săvârșit sfințirea steagului terțiarilor. Cu această ocazie, într'o frumoasă cuvântare, Inaltul Ierarch a arătat însemnătatea Ordinului al treilea al Sf. Francisc de Assisi.

Dintre virtuțile marelui Patriarch, întemeietorul acestui ordin, a scos în relief *îndeosebi sărăcia sfântă*, care a stors admirația tuturor contemporanilor și urmașilor, chiar a necredincioșilor. Prin marea lui sărăcie împreună cu cea mai adâncă smerenie, Sf. Francisc a rezolvat problema socială a timpului său. Pilda vieții sale era cea mai strașnică lovitură adusă bogăției și molicunii. Mulți dintre bogați își împart averile celor săraci și urmează pe Isus după regulile date de Sf. Francisc. Marea multime a celor nevoiași a văzut în Sf. Francisc, icoana vie a Mântuitorului, pe cel ce alinează mizeria omenească așa ca nimeni altul dintre muritori. Ordinul

terțiar are tocmai această menire, ca o scumpă moștenire a sfântului Întemeietor, de a mângăia și ridica pe cei slabi și oropsiți. Sfântul Francisc este pentru toate timpurile și locurile. Nu poate fi monopolizat de o țară sau de un rit. El este proprietatea Bisericii Universale. Il admiră și protestanții eretici.

Ordinul terțiar tocmai prin rostul său religios și social, prin caritatea ce trebuie să-l însuflețească, trebuie se devină un bun și al Bisericii noastre orientale.

Excelența Sa Episcopul își exprimă bucuria pentru numărul frumos al membrilor din Cluj, intrați în acest ordin. Îndeamnă pe credincioși a se înrola în număr cât mai mare în această sfântă asociație. Ordinul terțiar e răspândit pe toată fața pământului unde există creștinism. Din el fac parte persoane din toate treptele sociale, uniți în aceeași sfântă familie franciscană, adevărată frație creștină.

Corul «Sfânta Maria» din Cluj.

Sunt cuvintele psalmistului David. Și eu drept cuvânt; căci ce poate fi mai înălțător pentru suflete decât cântarea, care e în stare să stoarcă lacrimi de durere sau să aducă un zâmbet de bucurie pe buzele celui întristat. Cu cântări își adoarme mama copilășii. Cu cântări se îmbărbătează ostașii. În cântare îi place la tot omul să-și audă picurând bucuria sau amarul. Cântecul este glasul celor ce se iubesc, și tot el este forma cea mai vrednică a ne ridica rugăciunile la Dumnezeu.

Ascultă Duminecă de Duminecă frumosul cor al catedralei noastre și sufletul meu par' că tinde să meargă spre înălțimile cerului, cătră care sunt îndreptate acordurile minunate, formate din sunetele vocilor bine instruite ale corului, condus cu multă măiestrie de profesorul Caranica. Frumosul este scos în evidență atât în înălțuirile de acorduri cât și în nuanțe. Și lumea ascultă. Deși biserica e ticsită de oameni, totuș își face impresia că este goală, pentrucă toată lumea ascultă cu venerația și cu atenția cuvenită; iar după ce cântă ultimul „Amin“ îți pare rău că trebuie să te deparți de atmosfera

Lăudați pe Domnul prin cântări...

sfântă produsă de frumoasele coruri cari acompaniază atât de sublim Sfânta Liturghie

Ar trebui însă, ca și ultima cântare „Domnitoare primește“ etc. să fie cântată tot de cor, de oarece așa cum se face, produce impresia pe care o are o scrioare caligrafică, terminată cu o pată de cerneală.

În ce privește materialul vocal este vrednic de toată lauda; voci dulci, pline cu sentimentul frumosului și a religiozității ce se cuvine sfântului locaș. Atenția, care este una din elementele cele mai principale într'un cor, nu lipsește. Compozițiile sunt foarte bine alese; Însă ar trebui să fie publicate numele compozitorilor bucăților mai principale ce se cântă. Prin aceasta am obișnui lumea să cunoască pe marii compozitori bisericești. (Revista noastră cu plăcere ar satisface acest desiderat.)

Și acum, deoarece suntem la începutul unui nou an de activitate, dorim corului nostru, ca să meargă înainte cu puteri întărite pe cărarea frumoasă a celei mai înălțătoare dintre arte, care este „muzica“.

DE TOATE.

Copii, nu câini. Zaharia Huntley, un mare proprietar de case din America, a atârşat următorul anunţ pe o casă nouă: „In casa aceasta sunt de închiriat zece locuinţe. Vreau să le dau la zece familii bune, cari au cel puţin câte cinci copii. Nu voiu suferi nici un câine la casă, ci copii cât de mulţi. De câte-ori se va naşte vr'un copil în careva familie, îi voiu reduce chiria“.

Iată un anunţ mult grăitor.

În multe familii bogate de pe la noi — nu numai din America — mai mult preţ se pune pe creşterea cânilor, decât pe creşterea copiilor. De bună seamă, aţi văzut câte o cucoană plimbându-se cu câţei de sgardă, iar copiii — dacă îi are — lăsându-i în grija servitoarelor.

Lume întoarsă!

Pentru beuturi se găsească bani!

Toţi strigăm în gura mare: nu-s parale, nu-s parale! „Meseria nu mai prinde, plugarul nu poate vinde negoţul se prăbuşeşte, statul ne buzunăreşte, banca ne cămătăreşte şi-i rău, de Doamne fereşte!“ Lumea aşa lăcrimează şi nici foi nu abonează. La cărţi bune nu râvneşte, căci prea tare sărăceşte.

Cineva s'a răsgândit şi s'a pus la socotit şi iată ce a găsit.

Făcându şi mica cercetare într'o comună mai mare, cu 2000 hectare de pământ, de ceva valoare, comună cu patru biserici şi 27 cărciumi, locuitorii ei s'au trudit şi într'un an au înghiţit:

11,700 litri vin pelin.

20,000 „ţuicării, fripte şi prefripte,

12,500 sticle de bere, albă şi neagră în preţ total de vr'o 5 milioane Lei, cu care „sumulică“ s'ar putea cumpăra 200 hectare de pământ bun.

Asemenea socoteli, fără multe sminteli, se pot face pretutindeni şi cu acelaş rezultat grăitor:

Bani se găsească pentru desfătarea trupului; ne plângem de sărăcie când e vorba de hrana sufletului. — (G. Todica)

Pisica moştenitoare. O femeie din California şi-a lăsat ca singura moştenitoare pe pisica sa „Miţi“. După moarte a trecut asupra pisicii o moştenire de 16 milioane Lei. Rudeniile au făcut apel atacând testamentul. Justiţia a respins

apelul pe motivul că legile din California nu exclud animalele dela „dreptul de moştenitor“. Cu toate acestea „moştenitoarea fericită“ nu poate avea mult a murit, din cauza că a mâncat prea mult. În felul acesta au ajuns neamurile doamnei la moştenire.

Hristos totdeauna birueşte.

Împăratul roman Iulian Apostatul, deşi născut creştin, se lepădă de creştinism şi începu al prigoni cu fier şi cu foc. Voia să stârpească creştinismul de pe faţa pământului. Într'o zi întrebă pe un creştin: „Ei! ce face acum tâmplarul din Galileia“ (Isus). Creştinul îi răspunde liniştit: „face scânduri pentru sicriul tău“. Şi într'adevăr pentru Iulian Apostatul curând s'a isprăvit sicriul. În lupta cu Persii a fost rănit de moarte, şi a smuls săgeata din piept, aruncându-şi sângele spre cer cu aceste cuvinte pline de desnadejde: „Ai biruit Galileiene!“ Istoria dovedeşte că Hristos totdeauna a ieşit biruitor.

Cântaţi cu inima curată.

*Cântaţi cu inima curată
Spre ceruri Inimii Preasfinte
Prin nouri glasul să străbată,
Ducând a noastre rugăminte.*

*Slăvită, binecuvântată,
Prea Sfânta-şi Inimă să fie,
Isuse acum în lumea toată
Şodată dincolo 'n vecie.*

*O, dulce Inimă Prea Sfântă,
O suliţă a pătruns în tine
Şi ai voit să fii înfrântă,
Fiindcă m'ai iubit pe mine.
Slăvită . . .*

*Isuse, vino cu grabire.
Adânc, în sufletu-mi pătrunde,
În Inima ta de iubire
Ia-mi inima de mi-o ascunde.
Slăvită . . .*

*Când ochii mei mi se vor stinge
Şi 'n chinuri mari, dureri nespuse
În braţe moartea mă va strânge,
Al tău să fiu, al tău Isuse.
Slăvită . . .*

Citiţi şi răspândiţi „CLUJUL CREŞTIN“